

Ὁ ταῦρος, ἀκλόνητος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σταδίου, μὲ τὰ κέρατα αἰματωμένα, ἀσθμαίνων, παρετήρει πέριξ ὡς νὰ εἴ-
λεγε : — Σὰς ἀρκεῖ ;

[Ἐπεται συνέχεια.]

Π. Α. ΒΑΛΒΗΣ

ΑΙΜΥΓΙΟΥ ΖΟΛΑ

ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ

Ἡ Ἑλένη ἔστη ὀρθία ἀπέναντι τῶν Παρισίων, ἐνῶ ἡ θεία Φαιτὴ ἀπήρχετο ἐν τῷ μέσῳ τῶν τύμβων ψιθυρίζουσα τὰς προσευχάς της· ἡ χιών εἶχε παύσει νὰ πίπτῃ καὶ αἱ τελευταῖαι νιφάδες προσέπιπτον μετὰ μεγάλης βραδύτητος ἐπὶ τῶν στεγῶν.

Ἐντὸς τοῦ χειμερινοῦ αὐτῆς ἐπανωφορίου, μὲ τὰς χεῖρας κεχλωσμένας ἐντὸς τῶν ἀκροχειρίδων της, ἡ Ἑλένη ὠνειροπόλει· μίαν μόνην σκέψις ἐπανήρχετο εἰς τὸν νοῦν της, ὡς ἡχώ. Εἶχον ἓν παιδίον, μικρὰν κόρην, κοκκίνην καὶ παχέαν· καὶ τὴν ἐβλέπεν εἰς τὴν ἀξιολάτρευτον ἡλικίαν, καθ' ἣν καὶ ἡ Ἰωάννα ἤρχιζε νὰ ὁμιλῇ· αἱ μικραὶ κόραι εἶνε τόσον εὐμορφαι, ὅταν φθάσωσι τοὺς δεκατέσσαρας μῆνας, καὶ ἡρίθμει διὰ τῶν δακτύλων δεκατέσσαρες· εἶνε τὸ αὐτὸ ὡς νὰ εἴπωμεν δύο ἔτη σχεδόν, κρατούσα λογαριασμὸν καὶ διὰ τὰ κατόπιν.

Μετὰ ταῦτα ὠνειροπόλησε περὶ τῆς Ἰταλίας, περὶ τοῦ ἰδεώδους αὐτοῦ τόπου, ἔνθα οἱ ἐρασταὶ περιεπάτουν κατὰ τὰς ἀρωματώδεις νύκτας ἐνηγκαλισμένοι. Ὅτι ὁ Ἑρρίκος καὶ ἡ Ἰουλία ἐβάδιζον πρὸ αὐτῆς, ἐν τῇ λάμπει τῆς ἀργυρᾶς σελήνης, ὅτι ἡγαπῶντο ὡς σύζυγοι, ἀπὸ προηγουμένως ὑπῆρξαν ἐρασταί, ὅτι εἶχον μικρὰν κόρην ροδοκόκκινον καὶ παχουλὴν, τῆς ὁποίας τὰ γυνὰ μέλη ἐγελοῦσαν εἰς τὸν ἥλιον, ἐνῶ αὐτὴ προσεπάθει νὰ ψιττακίσῃ ἀκαταλήπτους λέξεις, τὰς ὁποίας ἡ μήτηρ της θὰ κατέπνιγε ὑπὸ τὰ φιλήματά της.

Καὶ ἐσκέπτετο περὶ πάντων τούτων, χωρὶς νὰ αἰσθάνεται ὀργὴν τινά, μὲ τὴν καρδίαν ἡρεμον, ἐπεκτείνουσα περιπλέον τὴν ἀταραξίαν της ἐν τῇ σκυθρωπότητι της· ἡ θέσις τοῦ ἡλίου εἶχε διαφύγει τῶν ὀρθαλμῶν της καὶ περιήγαγε τὰ βραδία βλέμματά της ἐπὶ τῶν Παρισίων, τῶν ὁποίων ὁ χειμὼν ἐκρυστάλλωσε τὸ σῶμα.

Οἱ μαρμαρίνοι κολοσσοὶ ἐρχίνοντο ὑπνώττοντες ἐν τῇ κυριάρχῳ ἡρεμίᾳ τῆς ψυχρότητος των, ὡς τὰ ἄτονα μέλη παλαιᾶς ἀλγηδόνος, τὰ ὅποια δὲν αἰσθάνονται πλέον.

Κυανῇ τις ὁπὴ εἶχε σχηματισθῇ ὑπεράνω τοῦ Πικθίου. Ἐντοσοῦτῳ, αἱ ἀναμνήσεις της αὐταὶ ἀπεμακρύνοντο τοῦ νοῦ της μὲ τὴν ἀπόδοον τοῦ χρόνου καὶ ἔζησεν ἐν μεγίστῃ ἀναισθησίᾳ ἐν Μασσαλίᾳ.

Πρωτὴν τινά, διερχομένη τὴν ὁδὸν τῶν Petites Mairies, κατελήφθη ὑπὸ λυγμῶν ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς παιδικῆς αὐτῆς κατοικίας. Ἦτο ἡ τελευταία φορὰ, καθ' ἣν εἶχε κλαύσει. Ὁ κύριος Ραμβῶδος ἤρχετο συχνὰ καὶ αὐτὴ τὸν ἠθάνετο περὶ αὐτὴν, ὡς προστασίαν· δὲν τῆς ἀπήτει οὐδέν, δὲν ἤνοιγε ποτὲ τὴν καρδίαν του, ὅπως τῇ ὁμιλήσῃ. Περὶ τὸ τέλος τοῦ φθινοπόρου παρετήρησεν αὐτὸν νὰ εἰσέλθῃ ἐσπέραν τινὰ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς δακρυβρέκτους, κατεχόμενον ὑπὸ ὑπερβολικῆς θλίψεως. Ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, ἀβῆς Γιοῦβος, εἶχεν ἀποθάνει· ἤρχισε καὶ αὐτὴ νὰ τὸν παρηγορῇ βαθυμῆδόν· ἡ θλίψις των κατεπραύθη, ἀν καὶ πάντοτε τὸν ἐνεθυμοῦντο.

Τέλος ἤρχισε καὶ αὐτὴ νὰ ὑποκύπτῃ εἰς τὴν ἐπίμονον ἀπαίτησιν αὐτοῦ, διὰ τῆς ὁποίας αὐτὸς ἔζη· Ἐπειδὴ τὸ πάθος αὐτοῦ διετεθεῖτο ἀκμαῖον, ἐκείνη δὲν εὗρισκε λόγους

νὰ ἀρνηθῇ· τῇ ἐφαίνετο τοῦτο ἀρκετὰ ἔντιμον καὶ ὑπεσχέθη, ὅτι ὡς τὸ πένθος αὐτῆς θὰ ἔληγεν, ἤθελον τελέσει τοὺς γάμους των μετὰ τοῦ κυρίου Ραμβῶδους· αἱ χεῖρες τοῦ γηραιοῦ φίλου της ἔτρεμον ἐκ τρυφερότητος. Ἐφ' ὅσον ἐκείνη ἤθελεν, αὐτὸς ἦτο ἡναγκασμένος νὰ περιομένη καὶ ἐπὶ μῆνας ἀκόμη· μόνον ἐν νεῦμα της ἤρκει. Ἐνυμφεύθησαν πρὶν ἢ λήξῃ τὸ πένθος· τὴν ἐσπέραν τῶν γάμων καὶ αὐτὸς ἐπίσης ἡσπάσθη τοὺς γυμνοὺς της πόδας, τοὺς ὠρκίους αὐτῆς ἀγαλματίους πόδας, ἔχοντας τὴν λευκότητα μαρμαροῦ, καὶ ἡ ζωὴ της ἤρχισε νὰ διαρρέῃ καὶ αὖθις.

Ἐφ' ὅσον τὸ κυανοῦν χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ, κατελάμβανε τὸν ὀρίζοντα, ἡ ἐξέγερσις τῆς μνήμης αὐτῆς διετέλει εἰς ἐκπληξιν· ἦτο λοιπὸν τρελλὴ κατὰ τὸ διάστημα ἐνὸς ἔτους. Σήμερον, ὅταν πλέον ἀπεμάκρυνεν ἀφ' αὐτῆς τὴν γυναῖκα, ἥτις εἶχε ζήσει περὶ τὰ τρία ἔτη ἐν τῷ θαλάμῳ τῆς ὁδοῦ Vineuse ἐφαντάζετο ὅτι αἱ περὶ ἐκείνης κρίσεις ἀπέβλεπον πρόσωπόν τι ξένον, τοῦ ὁποίου ἡ διαγωγὴ τὴν ἐπλήρου ἀπὸ καταφρόνησιν καὶ ἐκπληξιν. Τί παραδοξὸς ἀνοησία! τί κακὸν ἀποτρόπαιον καὶ τυφλὸν ὡς ὁ κεραυνός, αὐτὴ δὲν τὸ εἶχε διόλου προκαλέσει, ἔστι ἡτύχος, κεκρυμμένη ἐν τῇ ἀφανεί γωνίᾳ της, θνήσκουσα ἐν τῇ λατρείᾳ τῆς θυγατρὸς της. Ἡ ὁδὸς ἐξετείνεται ἐνώπιόν της, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ τῆς διεγείρῃ τὴν παραμικρὰν περιέργειαν, οὔτε τὴν ἐλαχίστην ἐπιθυμίαν· ἀφῆκε στεναγμὸν τινά καὶ ὠλισθήσῃ κατὰ γῆς· καὶ κατὰ τὴν ὥραν ἀκόμη ταύτην δὲν ἠσθάνετο τίποτε· μήπως ἡ ὑπαρξίς της δὲν τῇ ἀνῆκε; μήπως ἄλλο πρόσωπον ἐνῆργει ἀντ' αὐτῆς; ἦτο ποτὲ δυνατόν; αὐτὴ νὰ διαπραττῇ τοιαῦτα;

Εἶτα μέγα ψύχος εἰσεχώρει εἰς τὰ μέλη της. Ἡ Ἰωάννα αὐτῆς κεκαλυμμένη μὲ ρόδα ἀπέπτη καὶ ἐν τῇ ἀποναρκῶσει τῆς θλίψεως της ἀπεκαθίστατο μᾶλλον ἡρεμος, χωρὶς νὰ αἰσθάνεται οὐδεμίαν ἐπιθυμίαν οὔτε περιέργειαν, ἀκολουθοῦσα τὸ αὐτὸ βραδὺ βᾶδισμά της ἐπὶ ὁδοῦ εὐθυτάτης· ἡ ζωὴ αὐτῆς ἀνελάμβανε μὲ τὴν σῶφρονά γαλήνην της καὶ τὴν ὑπερηφάνειαν γυναικὸς ἐναρέτου.

Ὁ κύριος Ραμβῶδος ἐπροχώρησεν ὀλίγον μὲ τὴν σκοπὸν τοῦ ν' ἀποσπᾷ αὐτὴν ἀπὸ τὴν σκυθρωπὴν αὐτῆς στάσιν, ἀλλ' ἐκείνη διὰ χειρονομίας τινὸς τῷ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν της νὰ τὴν περιμεῖνῃ ἀκόμη. Εἶχε προσεγγίσει ἐπὶ τῶν ἐπαλξεων καὶ ἐθεάτο πρὸς τὰ κάτω.

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀλάλου Ἰτταντο πολλαὶ ἀμαξαὶ παρατεταγμέναι ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου. Αἱ ὁδοὶ ἦσαν καταλευκοί, οἱ ἵπποι κεκαλυμμένοι ἀπὸ χιόνα ἐφαίνοντο ὡς ἀποκρυσταλλωμένοι ἐκεῖ πρὸ πολλοῦ. Οἱ ἵπποκόμοι ἔμενον πλησίον ἀκίνητοι, περιτετυλιγμένοι ἐντὸς τῶν μανδυῶν αὐτῶν. Ἐπὶ τῆς χιόνος καὶ ἀλλαι ἀκόμη ἀμαξαὶ ἡμίμαστὰ τὴν ἀλλήν ἐπροχώρουν μετὰ κόπου· οἱ ἵπποι ὠλισθαίνουν καὶ ἐξέτεινον τοὺς λαίμους των, ἐνῶ οἱ ἡνίοχοι, κατερχόμενοι τοὺς ἐλάμβανον ἐκ τῶν χαλινῶν βλασφημοῦντες καὶ παρετήρουν ὀπισθεν τῶν ὕλων τὰς ἀνυπομονούσας φυσιογνωμίας τῶν ἐπιβιτῶν, ἐξηπλωμένων ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων, ἡναγκασμένων νὰ διατρέξωσιν εἰς τρία τέταρτα τῆς ὥρας διάστημα μόνον δέκα λεπτῶν. Τὸ ἐκ χιόνος ὑπόστρωμα ἐξηφάνιζε τὸν πρκαγόμενον ἦχον ἐκ τροχῶν καὶ μόνον αἱ φωναὶ ἀντήχουν ἐν τῇ νεκρικῇ ταύτῃ ἡρεμίᾳ τῶν ὁδῶν.

Καὶ ἡ Ἑλένη ἐσκέπτετο καθ' αὐτὴν ὅτι δὲν ἐγνώριζε τὸν Ἑρρίκον. Ἐπὶ ἓν ἔτος τὸν ἐβλεπε σχεδὸν καθ' ἑκάστην· ἦτο εὐχαριστημένος νὰ μένῃ πλησίον της ἐπὶ ὥρας, ἐπὶ ὥρας ὁλοκλήρους νὰ ἐγγίξῃ τὰ γόνατά της καὶ νὰ συνομιλῇ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπάνω της. Καὶ ἐν τούτοις ἐσκέπτετο ὅτι δὲν τὸν ἐγνώριζε· μίαν μόνον ἐσπέραν παρεδόθη εἰς αὐτὸν καὶ ἠλώθη. Ἐπεθύμει νὰ μὴ τὸν ἐγνώριζε καὶ κατέβλαεν ἀνυπερβλήτων ἀγῶνα, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ δύναται νὰ ἐννοήσῃ πόθεν προήλθεν αὐτὸς ὁ ἀνθρωπος. Διατί νὰ εὗρίσκειται πλησίον της; τί εἶδους ἀνθρωπος ἦτο αὐτός, εἰς τὸν ὁποῖον ἡναγκάσθη νὰ

ὀποκύψῃ αὐτῇ, ἥτις θὰ ἐπρωτίμα μάλλον νὰ ἀποθάνῃ, ἢ νὰ ὑποκύψῃ; Αὐτὴ τὸν ἡγνώνει καὶ ἡσθάνετο παραζάλην, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐκλονεῖτο τὸ λογικόν της· κατὰ τὴν τελευταίαν ὡς καὶ κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν ἥτο δι' αὐτὴν ξένος. Εἰς μάτην προσεπάθει νὰ συλλέξῃ μικρά τινα καὶ διασπαρμένα γεγονότα, λόγους, πράξεις καὶ ἐν γένει πᾶν ὅ,τι περὶ αὐτοῦ ἐνεθυμεῖτο.

Ἡγάπα τὴν σύζυγον καὶ τὸ τέκνον του καὶ ὑπεμειδία μὲ τὸ λεπτόν της ὕφος. Ἐτῆρει τὴν ἀληθῆ συμπεριφορὰν ἀνθρώπου εὐ ἡγμένου, κατόπιν ἤρχετο εἰς τὴν μνήμην της τὸ πυρίφλεκτον πρόσωπόν του καὶ αἱ ἐξ ἡδυπαθείας κινούμεναι χεῖρές του· παρήλθον ὀλίγα ἐβδομάδες καὶ τὸν εἶχε πλέον λησμονήσῃ ἐξηφανίσθη, ἀνηράγη ἀπὸ τὴν μνήμην της, καὶ κατὰ τὴν ὥραν αὐτὴν δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνθυμηθῇ εἰς ποῖον μέρος κατ' ἀρχὰς τῷ εἶχεν ὁμιλήσει· ἀπηλθε καὶ ἡ σκιά του συναπῆλθε μετ' αὐτοῦ καὶ ἡ ἱστορία των δὲν εἶχεν οὐδεμίαν συνέπειαν· δὲν τὸν ἀνεγνώριζε πλέον.

Ἐπὶ τῆς πόλεως οὐρανὸς γαλανός, χωρὶς τινα κηλίδα, ἀνεπετάννυτο.

Ἡ Ἑλένη ἀνῆγειρε τὴν κεφαλὴν κεχαυνωμένη, ὡς ἐκ τῶν ἀναμνήσεων καὶ εὐτυχῆς διὰ τὴν τοιαύτην καθαριότητα. Ἐκλινε δὲ τὸ κυανοῦν χρῶμα μάλλον πρὸς τὸ ὀχρόν, ἢ ὀρθώτερον εἰπεῖν, ὁμοιάζεν ἀντανάκλασιν κυανὴν ἐν τῇ λευκότητι τοῦ ἡλίου· ὁ ἥλιος χαμηλὰ ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος εἶχεν ἀργυρὰν λάμψιν· ἐφώτιζε χωρὶς νὰ θερμαίνειν ἐν τῇ ἀντανάκλασει τῆς χιόνης· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ παγεροῦ ἀνέμου· τότε ἡ Ἑλένη δι' ἐσχάτην φορὰν περιήγαγε τὰ βλέμματά της ἐπὶ τῆς ἀπαθοῦς καὶ ἡρέμου πόλεως, ἥτις καὶ αὐτὴ τῇ ἡτὸ ἀγνώστου· τὴν ἐπανεύρισκεν ἡτυχον καὶ ὡς ἀθάνατον ἐντὸς τῆς χιόνης, παρομοίαν ὡς τὴν εἶχεν ἐγκαταλείψει, τοιαύτην, ὁποῖαν τὴν ἐβλεπε καθ' ἐκάστην ἐπὶ τρία κατὰ συνέχειαν ἔτη.

Οἱ Παρίσιοι δι' αὐτὴν ἦσαν πλήρεις ἐκ τοῦ παρελθόντος της· ἦσαν πάντοτε μεθ' ἐαυτῆς καὶ εἶχον καὶ αὐτοὶ μετ' ἐκείνης ἀγαπήσει τὴν Ἰωάνναν, ἡ ὁποία ἐξακοντίζουσα τὰ βλέμματα ἐπὶ τῶν Παρισίων ἐξέπνευσεν· ἀλλ' ὁ σύντροφος αὐτὸς τῶν παλαιῶν ἡμερῶν της ἐφύλαττε τὴν ἀταραξίαν τοῦ γιγντωδους προσώπου του, χωρὶς νὰ ἐκφράζῃ οὐδένα οἰκτον, σιωπηλὸς μάρτυς τῶν δακρύων καὶ τῶν γελῶτων, διὰ τῶν ὁποίων ὁ Σηκουάνας ἐφάνετο νὰ κυλῇ τὰ κύματά του· ἐξελάμβανε δὲ αὐτὸν ἄλλοτε ἄλλον, κατὰ τὰς ὥρας ὅπου εἶχεν, ἀγριώτερον τέρας ἢ ἀγαθώτερον ἀγγέλου· σήμερον ἐφάνετο ὅτι τὴν ἡγνώνει διὰ παντός, ἀδιάφορος καὶ πλατὺς, ἐξακολουθῶν νὰ κυλῇ τὰ ρεύματά του, ἐκφράζοντα τὴν ζωὴν. Ὁ κύριος Ραμβῶδς ἔθιζε τὸν ὦμον της ἐλαφρῶς, ὑποδεικνύων αὐτῇ ὅπως ἀναχωρήσουν· καὶ μὲ φυσιογνωμίαν τεθορυβημένην καὶ ἀνήσυχον ἐψιθύρισε:

— Μὴ λυπησῇ.

Ἐγνώριζε τὸ πᾶν καὶ δὲν εὖρε παρὰ μόνον αὐτὸν τὸν λόγον· ἡ κυρία Ραμβῶδς τὸν παρετήρησε καὶ κατεπραῦθη· εἶχε δὲ αὐτὴ τὸ πρόσωπον ἐρυθρὸν ἐκ τοῦ ψύχους καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς διαλάμποντας· ἦδη εἶχεν ἀπομακρυνθῇ ἐκ τῶν ἀναμνήσεων της καὶ ἡ ὑπαρξίς της ἀνεζωογονεῖτο καὶ αὖθις.

— Δὲν ἐνθυμοῦμαι ἐὰν ἐκλείσῃ τὸ μεγάλο κινῶτιον, ἐψιθύρισεν.

Ὁ κύριος Ραμβῶδς ὑπεσχέθη νὰ βεβαιωθῇ περὶ αὐτοῦ· τὸ τραῖνον ἐπρόκειτο νὰ ἀναχωρήσῃ κατὰ τὴν μεσημβρίαν. Εἶχον τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον, θὰ περιεδιάβαζον εἰς τὰς ὁδοὺς, ἢ ἀμαξά των δὲν θὰ ἐβράδυνε πλείοτερον τῆς μιᾶς ὥρας· ἀλλ' αἰφνιδίως ἐξεφώνησεν:

— Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐλησμόνησες τὰ ἐργαλεῖα διὰ τὸ ψέρεμα.

— ὦ! βέβηχα, ἀνέκραξε καὶ αὐτὴ ἐκπεπληγμένη καὶ δυσηρεστημένη διὰ τὴν ἀσθενῆ αὐτῆς μνήμην, ἔπρεπε νὰ τὰ προμηθευθῶμεν ἀπὸ χθές.

Ἦσαν ταῦτα ράβδοι λίαν εὐχερεῖς, τῶν ὁποίων τὸ ὁμοίωτον δὲν εὐρίσκετο ἐν Μασσαλίᾳ· ἐνφύκασαν κατοικίαν, τινὰ πλησίον τῆς θαλάσσης, μικρὰν οἰκίαν ἐξοχικὴν, ἔνθα εἶχον ἀποφασίσει νὰ διέλθωσι τὸ θέρος.

Ὁ κύριος Ραμβῶδς παρετήρησε τὸ ὥρολόγιόν του καὶ προσέθηκεν ἀπὸ ὅτι θὰ μετέβαινον εἰς τὸν σταθμόν, θὰ εἶχον τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον νὰ προμηθευθῶσι τὰ ἐργαλεῖα, τὰ ὁποῖα ἤθελον περιδέσει μετὰ τῶν ἀλεξιβροχίων των καὶ ἐπὶ τέλους ἀνεχώρησαν, βαδίζοντες ἐπὶ τῶν τάφων.

Τὸ κοιμητήριον ἦτο κενὸν καὶ δὲν ἀφῆκαν εἰμὴ τὰ ἴχνη τῶν βημάτων αὐτῶν ἐπὶ τῆς χιόνης.

Ἡ Ἰωάννα νεκρά, θὰ ἀνεπαύετο μόνη ἀπέναντι τῶν Παρισίων αἰώνως.

[Κατὰ μετάφρασιν ΓΕΩΡ. Δ. ΣΤΕΦΑΝΙΔΟΥ, ἱατροῦ.

Τ Ε Δ Ο Σ

ΜΗΤΣΟΥ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ

ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΒΟΣΚΟΥ

— Καλῶς τὰ χαίρεστε! τοὺς κάνω.

Σηκώθηκαν καμπόσοι, ἄλλοι μῶδωκαν τὸ χέρι τους, καὶ ὅλοι μὲ καλωσῶρήσανε κάπως 'μουδιασμένα. Ἐδειχναν μὲ τὴν ὄψιν τους πῶς ἂν ἔλειπα ἀκόμα 'ς τὸ ταξεῖδι δὲ θὰ τοὺς κακοφαίνονταν πολὺ. Μὲ μιὰ ματιὰ τὰ μυρίστηκα καὶ τᾶχασα. Τὰ μάτια μου ἐζήτησαν γρήγορα τὴ Ρούσῳ. Ἐκάθονταν ἀντικρὺ 'ς τὸ τσέλλιγγα σὰ βρεμένη γάτα, καὶ χαμήλωσε τὰ μάτια ἅμα μ' ἀντίκρυσε. Ἄναψε ὁ γιᾶλός καὶ κᾶησαν τὰ ψάρια. Κάτι τι ἐμπῆκε 'ς τὸ κεφάλι μου σὰν σέρσιγκας, κ' ἐγύριζε, κ' ἐγύριζε τὸ μυαλό μου σὰν τὴ φτερωτὴ 'ς τὸ μύλο, ἡ καρδιά μου βαρεῖα γύφτικη 'ς τὰ στήθια μου, καὶ τὰ μάτια μου ἐβγαναν φωτιές.

Ὅρ' ὄνειρεύομαι! ἡ ξυπνὸς εἰμαι, ἐστοχάστηκα. Δὲ χάνω καιρὸ, ἴσα σιμώνω πρὸς τὴ Ρούσῳ, καὶ τῆς λέω, τί κάνεις; τί ἔχει; μὴν ἀρώστησε, δὲν ἤξερα τί ἔλεγα.

— Καλὰ 'μαι... δὲν ἀρρώστησα, μ' ἀποκρίθηκε δὲ βεργώνωμα.

Ἐ! τότε τὰ κατάλαβα ὅλα. Ἄναψα, δὲν ἔβλεπα μπροστά μου ἄλλο ἀπὸ μαυράδια... μαυράδια... Ἐσυρα τὸ χέρι 'ς τὸ σελάχι, βγάνω τὸ κουμποῦρι, φωτιά τῷχω τοῦ τσέλλιγγα, δὲν ἔπιασε... Μ' ἀδράχνουν ὅλοι. μοῦ παίρνουν τὸ κουμποῦρι, μὲ σέρνουν κάτω 'ς τὸ πηγάδι, μοῦ ρίχνουν νερὸ κατακέφαλα, σὰν νᾶμουνα μεθυσμένος. Ἐφώναζα σὰν τὸ λύκο, ἀφῆστέ με! ὅρ' ἀφῆστέ με!... Μ' ἀφῆκαν, κ' ἐτραβήχθηκαν ἀγάλι· ἀγάλια, καὶ μὲ παραμόνευαν 'ς τὸ σκοτάδι. Ἡ νύχτα ἦταν κρύα, παταγομένη, νύχτα ἀνοιξιὰτικη· ὁ ἀγέρας τοῦ βουνοῦ μ' ἐδρόσιζε λιγάκι κ' ἀνάδωκx. Τραβῶ ἴσα 'ς τὴ στάνη μου, ἡ γρηᾷ ἔλειπε μὲ τὰ γίδια πέρα. Κάθουμαι σ' ἓνα λιθάρι, 'ς τὴν ἴδια μεριά, ἐκεῖ ποῦχαμε καθήσῃ τόσες φορὲς πλάϊ πλάϊ μὲ τὴ Ρούσῳ. Χίλια παληὰ πράμματα λησμονημένα τόσο καιρὸ μοῦ γύριζαν 'ς τὸ μυαλό μου ἐκείνη τὴ στιγμή, καὶ σ' ὅλ' αὐτὰ ἔβλεπα τόρα ἓνα παληοτσέλλιγγα νὰ μοῦ παίρῃ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά μου τὴ Ρούσῳ. Ἐβᾶλα 'ς τὰ χέρια μου τὸ κεφάλι μου κ' ἔκλαψα σὰν μωρὸ παιδί. Σὲ λίγο ἤρθα 'ς τὰ σέστα μου, ἡ νύχτα εἶχε τραβήξῃ 'ς τὴν ἀστροφεγγιὰ ἐφαίνονταν κάτω ἡ στάνη τοῦ μπάρεπα. Γιάννη μιὰ χαρά, καὶ χαρωπὰ τραγούδια ἀντηχοῦσαν ἀπὸ 'κεῖ κάτω. Ἐξανάναψα, μιὰ φωνὴ μῶλεγε μέσα μου νὰ τραβήξω κάτω· κρατήθηκα κ, ἐφώναζα μονάχα σὰν τρελλὸς μέσα 'ς τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας: Ρούσῳ! Ρούσῳ! Ρούσῳ... Ποῦ νὰ μ' ἀκούσῃ κανεὶς, ποῦ νὰ μ' ἀκούσῃ ἡ Ρούσῳ!... Ἀχ!